

SEJM
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
VI kadencja
Prezes Rady Ministrów
RM 10-95-09

Druk nr 2256
Warszawa, 7 sierpnia 2009 r.

Pan
Bronisław Komorowski
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku

Na podstawie art. 118 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. przedstawiam Sejmowi Rzeczypospolitej Polskiej projekt ustawy

- o ratyfikacji Międzynarodowej Konwencji w sprawie zwalczania aktów terroryzmu jądrowego, przyjętej przez Zgromadzenie Ogólne Narodów Zjednoczonych dnia 13 kwietnia 2005 r.

W załączeniu przedstawiam także opinię dotyczącą zgodności proponowanej regulacji z prawem Unii Europejskiej.

Ponadto uprzejmie informuję, że do prezentowania stanowiska Rządu w tej sprawie w toku prac parlamentarnych zostali upoważnieni Minister Spraw Zagranicznych i Szef Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego.

Z poważaniem

(-) Donald Tusk

W imieniu Rzeczypospolitej Polskiej
PREZYDENT RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

podaje do powszechnej wiadomości:

W dniu 13 kwietnia 2005 roku Zgromadzenie Ogólne Narodów Zjednoczonych przyjęło Międzynarodową Konwencję w sprawie zwalczania aktów terroryzmu jądrowego.

Po zaznajomieniu się z powyższą Konwencją, w imieniu Rzeczypospolitej Polskiej oświadczam, że:

- została ona uznana za słuszną zarówno w całości, jak i każde z postanowień w niej zawartych,
- jest przyjęta, ratyfikowana i potwierdzona,
- będzie niezmiennie zachowywana.

Na dowód czego wydany został akt niniejszy, opatrzony pieczęcią Rzeczypospolitej Polskiej.

Dano w Warszawie dnia

PREZYDENT
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

PREZES RADY MINISTRÓW

U S T A W A

z dnia

o ratyfikacji Międzynarodowej Konwencji w sprawie zwalczania aktów terroryzmu jądrowego, przyjętej przez Zgromadzenie Ogólne Narodów Zjednoczonych dnia 13 kwietnia 2005 r.

Art. 1. Wyraża się zgodę na dokonanie przez Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej ratyfikacji Międzynarodowej Konwencji w sprawie zwalczania aktów terroryzmu jądrowego, przyjętej przez Zgromadzenie Ogólne Narodów Zjednoczonych dnia 13 kwietnia 2005 r.

Art. 2. Ustawa wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

UZASADNIENIE

Międzynarodowa Konwencja w sprawie zwalczania aktów terroryzmu jądrowego, zwana dalej „Konwencją”, została przyjęta przez Zgromadzenie Ogólne Organizacji Narodów Zjednoczonych w dniu 13 kwietnia 2005 r. W dniu 14 września 2005 r., podczas szczytu ONZ w Nowym Jorku, Minister Spraw Zagranicznych, Adam D. Rotfeld, podpisał Konwencję w imieniu Rzeczypospolitej Polskiej.

Przyjęcie tego dokumentu było wyrazem coraz intensywniejszej współpracy państw wobec wyzwania, jakim jest międzynarodowy terroryzm. Podstawą międzynarodowej współpracy w tej dziedzinie są przede wszystkim wielostronne umowy międzynarodowe, zobowiązujące państwa m.in. do ograniczania barier prawnych mogących utrudniać zwalczanie terroryzmu oraz wprowadzające podstawy prawne dla międzynarodowej współpracy.

Akty terroryzmu jądrowego mogą stanowić istotne zagrożenie dla międzynarodowego pokoju i bezpieczeństwa oraz skutkować najpoważniejszymi konsekwencjami.

Należy podkreślić, iż w obecnej sytuacji międzynarodowej zagrożenie ze strony aktów terroryzmu jądrowego ma charakter realny. W ostatnim dziesięcioleciu w posiadanie broni jądrowej weszły nowe państwa. Kolejne kraje prowadzą prace nad wzbogacaniem uranu i mogą dołączyć do grona państw dysponujących taką bronią. Sytuacja ta sprawia, że sprawowanie przez wspólnotę międzynarodową kontroli nad proliferacją staje się coraz trudniejsze. Z drugiej strony w ostatnich latach ma miejsce wzrost aktywności organizacji terrorystycznych, do których napływają ochotnicy i fundusze, czemu sprzyja niestabilna sytuacja polityczna w regionie Bliskiego Wschodu. Nie można wykluczyć, że w tej sytuacji, w rękach którejś z organizacji terrorystycznych znajdą się w końcu: broń jądrowa bądź materiały promieniotwórcze, które będą mogły zostać wykorzystane do dokonania aktów terroru.

Dlatego też istnieje naturalna potrzeba zacieśniania międzynarodowej współpracy przy opracowywaniu i przyjmowaniu metod i środków w zakresie zapobiegania terroryzmowi jądrowemu.

Celem regulacji prawnych zawartych w Konwencji jest osiągnięcie takiego poziomu współpracy zainteresowanych państw, aby możliwe było zaspokojenie potrzeby szybkiego i skutecznego działania wobec sprawców działających na skalę międzynarodową oraz uniknięcie fiaska postępowań karnych np. z powodu opóźnienia przy rozpatrywaniu wniosków o ekstradycję. Płynna i szybka wymiana informacji oraz sprawny system jurysdykcji są podstawą dobrego i owocnego współdziałania w tym zakresie.

Związanie Rzeczypospolitej Polskiej tą Konwencją umocni pozycję naszego kraju w ramach wspólnoty międzynarodowej (ONZ, UE) jako podmiotu zdeterminowanego w podejmowaniu wszelkich niezbędnych kroków w zakresie przeciwdziałania terroryzmowi. Dotychczasowa aktywność naszego kraju w ogólnoświatowym procesie przeciwdziałania zagrożeniom terrorystycznym znalazła wyraz w ratyfikacji dwunastu międzynarodowych konwencji antyterrorystycznych ONZ oraz implementacji do prawa krajowego wszystkich kluczowych postanowień Decyzji ramowych Rady Unii Europejskiej dotyczących przeciwdziałania terroryzmowi.

Konwencja nakłada na Państwa-Strony obowiązek penalizacji przestępstw skatalogowanych w jej art. 2 (art. 5) oraz wprowadzenia zagrożenia tych przestępstw surowymi karami, uwzględniając ich poważny charakter.

Katalog ten obejmuje przestępstwa podlegające już ściganiu w oparciu o odpowiednie przepisy polskiego Kodeksu karnego (wytwarzanie i stosowanie środków masowej zagłady, sprowadzanie zdarzeń zagrażających życiu lub zdrowiu wielu osób albo mieniu w wielkich rozmiarach i inne przestępstwa, z uwzględnieniem ich form zjawiskowych).

Przepis art. 2 ust. 4 lit. c Konwencji uznaje za przestępcze zachowanie każdego, kto w jakikolwiek sposób przyczynia się do popełnienia jednego lub większej liczby przestępstw stypizowanych w ust. 1, 2 lub 3 tego artykułu. Dalej przepis precyzuje, że: „...takie przyczynienie się winno być umyślne i realizowane w celu udzielenia wsparcia ogólnie rozumianej działalności przestępczej lub przestępczego celu grupy, bądź przy świadomości, że celem grupy jest popełnienie wymienionego przestępstwa lub przestępstw”. Wydaje się, że zakres tej normy obejmuje wyłącznie sytuacje objęte również zakresem norm zawartych w przepisach art. 18 § 3 bądź art. 258 § 1 i 2 Kodeksu karnego, który penalizuje udział w związku mającym na celu popełnianie przestępstw oraz udział w zorganizowanej grupie mającej taki cel. Według orzecznictwa oraz doktryny pojęcie „brania udziału” w zorganizowanej grupie mającej na celu popełnianie przestępstw, którym posługuje się art. 258 § 1 Kodeksu karnego, swym zakresem obejmuje nie tylko

formalną przynależność do tej nielegalnej struktury, ale także udział w tego rodzaju przestępstwach. Strona podmiotowa tego formalnego przestępstwa obejmuje dwie odmiany umyślności: wystarczające jest, że sprawca ma świadomość istnienia grupy, akceptuje jej cele przestępcze i godzi się, by je realizowano. Wobec stanowiska doktryny oraz orzecznictwa należy uznać ułatwienie czy też przyczynienie się do popełniania przestępstw przez grupę osób działających we wspólnym celu, umyślne i realizowane w celu udzielenia jej wsparcia – określone w art. 2 ust. 4 lit. c Konwencji, za wyczerpujące znamiona czynu określonego w art. 258 § 1 albo § 2 Kodeksu karnego.

Podobnie postanowienia art. 9 Konwencji, regulujące zagadnienie jurysdykcji, są zgodne z postanowieniami rozdziału XIII polskiego Kodeksu karnego.

Postanowienia Konwencji dotyczące pomocy prawnej (art. 14) i procedur ekstradycyjnych (art.: 10, 11, 13) nie są sprzeczne z przepisami działu XIII polskiego Kodeksu postępowania karnego oraz nie różnią się zasadniczo od zobowiązań, które Rzeczpospolita Polska przyjęła na siebie w innych umowach międzynarodowych, także dotyczących zwalczania terroryzmu.

Ważną dogodność praktyczną w tej materii wprowadza art. 13 ust. 2 Konwencji, pozwalający stosować ten dokument jako samoistną podstawę ekstradycji państwom, których nie łączy stosowna umowa ekstradycyjna. Podobną zasadę wprowadza art. 14 ust. 2 w odniesieniu do pomocy prawnej.

Art. 13 ust. 1 Konwencji nakazuje włączanie przestępstw skatalogowanych w art. 2 do listy przestępstw, których sprawcy podlegają ekstradycji w każdej nowo zawieranej umowie międzypaństwowej w tej materii, zaś art. 13 ust. 5 nakazuje zmianę wszystkich obowiązujących umów ekstradycyjnych pomiędzy państwami w celu dostosowania ich do przepisów Konwencji.

Konwencja zawiera przepisy mające zagwarantować, iż stosowanie jej postanowień przez Państwa-Strony nie będzie skutkowało łamaniem praw człowieka (art. 10 ust. 3, art. 12, art. 16).

Konwencja zawiera również przepisy mające na celu poprawę przepływu informacji dotyczących walki z będącymi jej przedmiotem zagrożeniami (art. 7 ust. 3 i 4, art. 19), wprowadzając jednocześnie gwarancję ochrony poufności przekazywanych informacji (art. 7 ust. 2) oraz możliwość odmowy udostępnienia informacji z uwagi na istniejący w prawie wewnętrznym zakaz, względy bezpieczeństwa państwa lub ochrony fizycznej

materiału jądrowego (art. 7 ust. 3). Art. 7 ust. 4 nakłada na Państwa-Strony obowiązek przekazania Sekretarzowi Generalnemu Narodów Zjednoczonych informacji dotyczących ich organów i punktów kontaktowych odpowiedzialnych za wysyłanie i przyjmowanie informacji określonych w art. 7. Z uwagi na fakt, iż zgodnie z art. 5 ust. 1 pkt 2 lit. a ustawy z dnia 24 maja 2002 r. o Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego oraz Agencji Wywiadu (Dz. U. Nr 74, poz. 676, z późn. zm.¹⁾) rozpoznawanie, zapobieganie i wykrywanie przestępstw o charakterze terrorystycznym oraz ściganie ich sprawców należy do kompetencji Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, wydaje się uzasadnione umieszczenie punktu kontaktowego w jej strukturach.

Konwencja zobowiązuje wszystkie Państwa-Strony do przestrzegania zasad ochrony materiałów promieniotwórczych zgodnie ze standardami ustalonymi przez Międzynarodową Agencję Energii Atomowej.

Art. 21 i 22 stanowią gwarancję, iż realizacja postanowień Konwencji będzie się odbywała z poszanowaniem zasady suwerennej równości i integralności terytorialnej państw oraz nieingerencji w ich sprawy wewnętrzne.

Postanowienia Konwencji dotyczą kwestii praw i wolności obywatelskich określonych w Konstytucji oraz spraw uregulowanych w ustawach i takich, dla których Konstytucja wymaga ustawy. W szczególności wskazać należy na art. 5 Konwencji, zawierający normę (obowiązek uznania przestępstw skatalogowanych w art. 2 Konwencji za przestępstwa karane na mocy prawa krajowego i poddania ich odpowiednim karom, uwzględniając ich poważny charakter), dla której art. 42 ust. 1 Konstytucji przewiduje obowiązek regulacji ustawowej (kwestie te znajdują unormowanie w Kodeksie karnym), jak również jej art. 15 (zakaz traktowania przestępstw skatalogowanych w art. 2 Konwencji jako przestępstw politycznych w związku z ekstradycją lub pomocą prawną), regulujący kwestię, której dotyczy art. 55 ust. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej. Wskazano już wyżej przepisy Konwencji, dotyczące materii uregulowanych w Kodeksie karnym oraz Kodeksie postępowania karnego.

Z powyższych względów ratyfikacja Konwencji, zgodnie z postanowieniami art. 89 ust. 1 pkt 2 i 5 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, będzie wymagała uprzedniej zgody wyrażonej w ustawie.

Związanie się Rzeczypospolitej Polskiej postanowieniami Konwencji nie spowoduje jednak konieczności wprowadzenia zmian w polskim prawodawstwie, ponieważ jej

postanowienia nie odbiegają od obowiązującego w Rzeczypospolitej Polskiej porządku prawnego.

Wejście w życie Konwencji nie powinno spowodować skutków finansowych dla podmiotów sektora finansów publicznych w postaci zmniejszenia ich dochodów lub zwiększenia wydatków, ani dodatkowych skutków finansowych dla budżetu państwa, innych niż przewidziane w danej części budżetowej.

Należy się spodziewać, że rozpoczęcie przez Rzeczpospolitą Polską współpracy międzynarodowej w ramach przewidzianych Konwencją przyniesie jej korzyści polityczne, wpływając na kształtowanie jej wizerunku jako lojalnego i aktywnego partnera we wspólnocie międzynarodowej, ponadto wpłynie dodatnio na bezpieczeństwo państwa i obywateli.

¹⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2003 r. Nr 90, poz. 844, Nr 113, poz. 1070, Nr 130, poz. 1188 i Nr 166, poz. 1609, z 2004 r. Nr 109, poz. 1159, Nr 171, poz. 1800, Nr 267, poz. 2647 i Nr 273, poz. 2703, z 2006 r. Nr 104, poz. 708 i 711 i Nr 218, poz. 1592, z 2007 r. Nr 25, poz. 162, z 2008 r. Nr 11, poz. 59 i Nr 220, poz. 1428 oraz z 2009 r. Nr 85, poz. 716.

MIĘDZYNARODOWA KONWENCJA

w sprawie zwalczania aktów terroryzmu jądrowego

Państwa-Strony niniejszej Konwencji,

Mając na uwadze cele i zasady Karty Narodów Zjednoczonych dotyczące utrzymywania międzynarodowego pokoju i bezpieczeństwa oraz wspierania dobrego sąsiedztwa, przyjaznych stosunków i współpracy pomiędzy Państwami,

Powołując się na Deklarację z okazji 50-tej rocznicy powstania Narodów Zjednoczonych z dnia 24 października 1995 r.,

Uznając prawo wszystkich Państw do rozwijania i wykorzystywania energii jądrowej w celach pokojowych oraz ich uprawnione zainteresowanie potencjalnymi korzyściami płynącymi z pokojowego wykorzystania energii jądrowej,

Mając na względzie Konwencję o ochronie fizycznej materiałów jądrowych z 1980 r.,

Głęboko zaniepokojone nasileniem się aktów terroryzmu na całym świecie we wszelkich ich formach i przejawach,

Powołując się także na Deklarację w sprawie środków zwalczania terroryzmu międzynarodowego, dołączoną do rezolucji 49/60 Zgromadzenia Ogólnego z dnia 9 grudnia 1994 r., w której między innymi Państwa Członkowskie Narodów Zjednoczonych uroczyście potwierdziły jednomyślne potępienie wszelkich aktów, metod i praktyk terrorystycznych, jako czynów przestępczych i godnych potępienia, niezależnie od tego gdzie i przez kogo takie czyny zostały popełnione, w tym czynów zagrażających przyjaznym stosunkom pomiędzy państwami i narodami, oraz czynów zagrażających integralności terytorialnej i bezpieczeństwu państw,

Biorąc pod uwagę fakt, że w treści Deklaracji w sprawie środków zwalczania terroryzmu międzynarodowego zachęca się również Państwa do niezwłocznego dokonania przeglądu zakresu dotychczasowych przepisów prawa międzynarodowego o zapobieganiu, ściganiu i zwalczaniu terroryzmu we wszystkich jego formach i przejawach tak, aby zapewnić funkcjonowanie systemu prawnego obejmującego wszelkie aspekty problemu,

Powołując się na rezolucję 51/210 Zgromadzenia Ogólnego z dnia 17 grudnia 1996 r. oraz załączoną do niej Deklarację uzupełniającą Deklarację w sprawie środków likwidacji międzynarodowego terroryzmu z 1994 r. do niej dołączoną,

Zważywszy również, że zgodnie z rezolucją 51/210 Zgromadzenia Ogólnego został ustanowiony komitet *ad hoc* w celu przygotowania m.in. międzynarodowej konwencji

w sprawie zwalczania aktów terroryzmu jądrowego, uzupełniającej istniejące dokumenty międzynarodowe dotyczące tej kwestii,

Zważywszy, że akty terroryzmu jądrowego mogą skutkować najpoważniejszymi konsekwencjami i mogą stanowić zagrożenie dla międzynarodowego pokoju i bezpieczeństwa,

Zważywszy także, że dotychczasowe umowy wielostronne nie odnoszą się należycie do kwestii tego rodzaju ataków,

Przekonane o pilnej potrzebie zacieśnienia międzynarodowej współpracy państw przy projektowaniu i przyjmowaniu skutecznych środków zapobiegania aktom terrorystycznym oraz ścigania i karania ich sprawców,

Zważywszy, że działania sił zbrojnych państw regulowane są przepisami prawa międzynarodowego pozostającymi poza zakresem niniejszej Konwencji, oraz że wyłączenie pewnych działań z zakresu niniejszej Konwencji nie uwalnia od odpowiedzialności, nie legalizuje działań bezprawnych, ani nie wyłącza ścigania na podstawie odrębnych przepisów,

Uzgodniły co następuje:

Artykuł 1

W rozumieniu niniejszej Konwencji:

1. Termin „materiał promieniotwórczy” oznacza materiał jądrowy i inne substancje promieniotwórcze zawierające nuklidy, które ulegają samorzutnemu rozpadowi promieniotwórczemu (proces, któremu towarzyszy emisja jednego lub kilku typów promieniowania jonizującego, które może mieć postać promieniowania korpuskularnego, jak cząstki alfa, beta, neutrony i elektromagnetycznego (promieniowanie gamma), i które mogą ze względu na swoje właściwości radiologiczne i rozszczepialne powodować śmierć, ciężkie uszkodzenie ciała lub poważne szkody w mieniu lub środowisku.
2. Termin „materiał jądrowy” oznacza pluton, z wyjątkiem plutonu o stężeniu izotopu pluton-238 powyżej 80%; uran-233; uran wzbogacony w izotop 235 lub 233; uran zawierający mieszanę izotopów występujących w przyrodzie innych niż w postaci rudy lub pozostałości rudy; lub każdy materiał zawierający jeden lub więcej z wyżej wymienionych izotopów;
„Uran wzbogacony o izotop 235 lub 233” oznacza uran zawierający izotop 235 lub 233 lub obydwa te izotopy w takiej ilości, że stosunek zawartości sumy obydwu tych izotopów

do izotopu 238 jest większy, niż stosunek izotopu 235 do izotopu 238 występującego w przyrodzie.

3. Termin „obiekt jądrowy” oznacza:
 - a) Każdy reaktor jądrowy, w tym reaktory zainstalowane na statkach wodnych, pojazdach, statkach powietrznych lub obiektach kosmicznych, wykorzystywane jako źródło energii do napędzania statków wodnych, pojazdów, statków powietrznych lub obiektów kosmicznych lub w każdym innym celu;
 - b) Każdy zakład przemysłowy lub środek transportu wykorzystywany do produkcji, przechowywania, przetwarzania lub transportu materiału promieniotwórczego.
4. Termin „urządzenie” oznacza:
 - a) Każde jądrowe urządzenie wybuchowe; lub
 - b) Każde urządzenie powodujące rozproszenie materiału promieniotwórczego lub emisję promieniowania, które mogą, ze względu na swe właściwości promieniotwórcze, powodować śmierć, ciężkie uszkodzenie ciała lub poważną szkodę w mieniu lub środowisku.
5. Termin „obiekt państwowy lub rządowy” oznacza każdy stały lub tymczasowy obiekt lub środek transportu używany lub zajmowany przez przedstawicieli państwa, członków rządu, władzy ustawodawczej lub sądowniczej, przez funkcjonariuszy lub pracowników urzędów państwowych lub publicznych, lub innego organu lub podmiotu publicznego, pracowników lub funkcjonariuszy organizacji międzynarodowych, w związku z realizacją ich zadań służbowych.
6. Termin „siły zbrojne państwa” oznacza siły zbrojne państwa, które zostały zorganizowane, przeszkolone i wyposażone zgodnie z wymogami prawa wewnętrznego danego państwa, głównie w celu obrony kraju i zapewnienia bezpieczeństwa narodowego, oraz osoby działające na rzecz sił zbrojnych, które podlegają formalnemu dowództwu, kontroli i pozostają w zakresie odpowiedzialności sił zbrojnych.

Artykuł 2

1. Popelnia przestępstwo w rozumieniu niniejszej Konwencji ten, kto w sposób bezprawny i świadomy:
 - a) posiada materiał promieniotwórczy lub wytwarza, bądź posiada urządzenie:
 - (i) z zamiarem spowodowania śmierci lub poważnego uszkodzenia ciała; lub
 - (ii) z zamiarem spowodowania poważnej szkody w mieniu lub środowisku;

- b) w jakikolwiek sposób używa materiału promieniotwórczego lub urządzenia, lub używa albo powoduje szkodę w obiekcie jądrowym w sposób, który powoduje uwolnienie lub ryzyko uwolnienia materiału promieniotwórczego:
- (i) z zamiarem spowodowania śmierci lub poważnego uszkodzenia ciała; lub
 - (ii) z zamiarem spowodowania poważnej szkody w mieniu lub środowisku; lub
 - (iii) z zamiarem zmuszenia osoby fizycznej lub prawnej, albo organizacji międzynarodowej, lub państwa do określonego działania lub zaniechania.
2. Przepięstwo popełnia także ten, kto:
- a) grozi, w okolicznościach wskazujących na wiarygodność takiej groźby, popełnieniem przestępstwa określonego w pkt 1 b) niniejszego artykułu; lub
 - b) domaga się bezprawnie i świadomie materiału promieniotwórczego, urządzenia lub obiektu jądrowego posługując się groźbą, w okolicznościach wskazujących na wiarygodność takiej groźby, lub przy użyciu siły.
3. Przepięstwo popełnia także ten, kto usiłuje popełnić przestęstwo określone w ust. 1 niniejszego artykułu.
4. Przepięstwo popełnia także ten, kto:
- a) uczestniczy jako współsprawca w popełnieniu przestępstwa określonego w ust. 1, 2 lub 3 niniejszego artykułu; lub
 - b) organizuje lub kieruje innymi osobami w celu popełnienia przestępstwa określonego w ust. 1, 2 lub 3 niniejszego artykułu; lub
 - c) w jakikolwiek inny sposób przyczynia się do popełnienia jednego lub większej liczby przestęstw określonych w ustępie 1, 2 lub 3 niniejszego artykułu przez grupę osób działających we wspólnym celu; takie przyczynienie się winno być umyślne i realizowane w celu udzielenia wsparcia ogólnie rozumianej działalności przestępczej lub przestępczego celu grupy, bądź przy świadomości, że celem grupy jest popełnienie wymienionego przestępstwa lub przestęstw.

Artykuł 3

Niniejsza Konwencja nie ma zastosowania tam, gdzie przestęstwo popełnione jest na terenie jednego państwa, podejrzany oraz ofiary są jego obywatelami, podejrzany schwytyany jest na terenie tego kraju i żadne inne państwo nie ma podstaw do sprawowania nad nim jurysdykcji zgodnie z art. 9 ust. 1 lub ust. 2, z wyjątkiem postanowień art. 7, 12, 14, 15, 16 i 17, stosowanych odpowiednio w wymienionych przypadkach.

Artykuł 4

1. Niniejsza Konwencja nie narusza innych praw, zobowiązań, ani odpowiedzialności państw i osób zgodnie z prawem międzynarodowym, w szczególności celów i zasad Karty Narodów Zjednoczonych oraz międzynarodowego prawa humanitarnego.
2. Działania sił zbrojnych w trakcie trwania konfliktu zbrojnego, w rozumieniu przepisów międzynarodowego prawa humanitarnego, regulowane jego przepisami, nie są regulowane niniejszą Konwencją, zaś działania podejmowane przez siły zbrojne Państwa w ramach realizacji ich służbowych zadań w zakresie, w jakim podlegają innym przepisom prawa międzynarodowego, nie są regulowane przez niniejszą Konwencję.
3. Postanowienia ust. 2 niniejszego artykułu nie będą interpretowane, jako uwolnienie od odpowiedzialności lub legalizowanie działań bezprawnych, lub wyłączające ściganie regulowane innymi przepisami.
4. Niniejsza Konwencja nie odnosi się, ani nie może być interpretowana jako odnosząca się w jakikolwiek sposób do kwestii legalności użycia lub wystąpienia z groźbą użycia broni jądrowej przez Państwa.

Artykuł 5

Każde Państwo-Strona podejmie działania, jakie mogą być niezbędne do:

- (a) uznania za przestępstwa karane na mocy prawa wewnętrznego przestępstw wymienionych w artykule 2;
- (b) poddania tych przestępstw odpowiednim karom, uwzględniając ich poważny charakter.

Artykuł 6

Każde z Państw-Stron podejmie działania, jakie mogą być niezbędne, także o charakterze legislacyjnym, celem zapewnienia, aby czyny przestępcze pozostające w obszarze niniejszej Konwencji, w szczególności, jeśli są zamierzone lub obliczone na wzbudzenie strachu u ogółu społeczeństwa, lub grupy osób, lub określonych osób, nie były w żadnych okolicznościach usprawiedliwiane względami politycznymi, filozoficznymi, ideologicznymi, rasowymi, etnicznymi, religijnymi lub innymi podobnymi względami, i były karane stosownie do ich poważnego charakteru.

Artykuł 7

1. Państwa-Strony będą prowadzić współpracę poprzez:
 - (a) stosowanie wszelkich możliwych do wdrożenia rozwiązań, w tym, jeśli to konieczne, działań legislacyjnych, celem zapobiegania i przeciwdziałania przygotowaniom do popełnienia, na swoim terytorium lub poza nim, przestępstw określonych w art. 2, w tym rozwiązań mających na celu zakazanie na swym terytorium prowadzenia nielegalnych działań osób, grup i organizacji, które zachęcają, podlegają, organizują, świadomie finansują lub świadomie udzielają wsparcia technicznego lub informacji, lub angażują się w realizację takich przestępstw;
 - (b) wymianę dokładnych i sprawdzonych informacji zgodnie z przepisami ich prawa wewnętrznego oraz w sposób zgodny z określonymi tutaj warunkami, a także koordynację działań administracyjnych i innych, uznanych za odpowiednie, celem wykrywania, zapobiegania, przeciwdziałania i wyjaśniania przestępstw określonych w art. 2 oraz w celu wszczynania postępowań karnych w stosunku do osób podejrzanych o ich popełnienie; w szczególności Państwo-Strona podejmie stosowne kroki celem niezwłocznego powiadomienia innych państw, wymienionych w art. 9 o popełnieniu przestępstw określonych w art. 2 i przygotowaniach do ich popełnienia, zgodnie z powyższymi informacjami, oraz odpowiedniego poinformowania organizacji międzynarodowych.
2. Państwa-Strony zobowiązują się do podejmowania odpowiednich działań, zgodnych z przepisami ich prawa wewnętrznego, celem ochrony poufności wszelkich informacji, które otrzymają z zastrzeżeniem poufności, na podstawie postanowień niniejszej Konwencji od innego Państwa-Strony, lub w wyniku udziału w działaniach realizowanych dla wdrożenia niniejszej Konwencji. Jeśli Państwa-Strony poufnie przekazują informacje organizacjom międzynarodowym, należy podjąć kroki celem zapewnienia ochrony poufności takich informacji.
3. Od Państw-Stron niniejsza Konwencja nie wymaga udostępnienia jakichkolwiek informacji, których przekazanie jest niedozwolone na mocy przepisów prawa wewnętrznego, lub które zagroziłyby bezpieczeństwu zainteresowanego państwa, lub ochronie fizycznej materiału jądrowego.
4. Państwa-Strony informują Sekretarza Generalnego Narodów Zjednoczonych o swoich organach i punktach kontaktowych odpowiedzialnych za wysyłanie i przyjmowanie informacji określonych w niniejszym artykule. Sekretarz Generalny Narodów Zjednoczonych przekaze informacje dotyczące organów i punktów kontaktowych

wszystkim Państwom-Stronom oraz Międzynarodowej Agencji Energii Atomowej. Wymienione organy i punkty kontaktowe muszą być dostępne w sposób ciągły.

Artykuł 8

W celu zapobiegania przestępstwom określonym w niniejszej Konwencji, Państwa-Strony podejmą wszelkie starania celem wdrożenia odpowiednich procedur zapewniających ochronę materiału promieniotwórczego, uwzględniając odpowiednie zalecenia i funkcje Międzynarodowej Agencji Energii Atomowej.

Artykuł 9

1. Każde Państwo-Strona podejmuje środki, jakie mogą być niezbędne do poddania pod jego jurysdykcję przestępstw, o których mowa w art. 2, gdy:
 - (a) przestępstwo zostaje popełnione na terytorium tego państwa; lub
 - (b) przestępstwo zostaje popełnione na pokładzie statku pływającego pod banderą tego państwa, albo statku powietrznego zarejestrowanego zgodnie z prawem tego państwa w chwili jego popełnienia; lub
 - (c) przestępstwo zostaje popełnione przez obywatela tego państwa.
2. Państwo-Strona może także ustanowić swoją jurysdykcję w odniesieniu do takiego przestępstwa, gdy:
 - (a) przestępstwo zostaje popełnione na osobie obywatela tego państwa; albo
 - (b) przestępstwo zostaje popełnione przeciwko państwu lub obiektowi państwowemu tego państwa za granicą, w tym wobec ambasady lub innych pomieszczeń dyplomatycznych lub konsularnych tego państwa; lub
 - (c) przestępstwo zostaje popełnione przez bezpaństwowca, który zamieszkuje na terytorium tego państwa; lub
 - (d) przestępstwo zostaje popełnione w celu wymuszenia na tym państwie określonego działania lub zaniechania; albo
 - (e) przestępstwo zostaje popełnione na pokładzie statku powietrznego eksploatowanego przez rząd tego państwa.
3. Po ratyfikowaniu, przyjęciu, zatwierdzeniu lub przystąpieniu do niniejszej Konwencji każde Państwo-Strona zawiadomi Sekretarza Generalnego Narodów Zjednoczonych o ustanowieniu swej jurysdykcji zgodnie z ust. 2 niniejszego artykułu, zgodnie z prawem wewnętrznym. W razie jakiegokolwiek zmiany dane Państwo-Strona niezwłocznie zawiadamia o niej Sekretarza Generalnego.

4. Każde Państwo-Strona stosuje również wszelkie środki niezbędne do ustanowienia swej jurysdykcji wobec przestępstw, o których mowa w art. 2 w przypadkach, gdy osoba, której zarzuca się popełnienie takiego przestępstwa, przebywa na jego terytorium, a państwo to nie dokonuje ekstradycji tej osoby do żadnego z Państw-Stron, które ustanowiły swoją jurysdykcję zgodnie z ust. 1 i 2 niniejszego artykułu.
5. Niniejsza Konwencja nie wyłącza realizacji jakichkolwiek procedur karnych ustanowionych przez Państwo-Stronę zgodnie ze swym prawem krajowym.

Artykuł 10

1. Po otrzymaniu informacji o tym, że przestępstwo określone w art. 2 zostało popełnione, lub jest popełniane na terytorium Państwa-Strony, lub że osoba, która popełniła lub której zarzuca się popełnienie tego przestępstwa, przebywa na jego terytorium, Państwo-Strona podejmie wszelkie działania przewidziane jego prawem wewnętrznym w celu zweryfikowania takiej informacji.
2. Po stwierdzeniu, że okoliczności to uzasadniają, Państwo-Strona, na którego terytorium znajduje się sprawca lub osoba, której zarzuca się popełnienie przestępstwa, podejmie wszelkie działania przewidziane jego prawem wewnętrznym, aby zapewnić obecności tej osoby dla celów ścigania karnego lub ekstradycji.
3. Każda osoba, wobec której podjęto działania określone w ust. 2 niniejszego artykułu, jest uprawniona do:
 - (a) niezwłocznego porozumienia się z najbliższym właściwym przedstawicielem państwa, którego osoba ta jest obywatelem, albo które jest z innych przyczyn uprawnione do chronienia jej praw, lub, w przypadku bezpaństwowca, państwa, na którego terytorium osoba ta zamieszkuje;
 - (b) odwiedzin przez przedstawiciela tego państwa;
 - (c) uzyskania informacji o przysługujących jej prawach, o których mowa w lit. (a) i (b).
4. Prawa, o których mowa w ust. 3 niniejszego artykułu, są realizowane zgodnie z prawem i przepisami państwa, na którego terytorium przebywa sprawca lub osoba, której zarzuca się popełnienie przestępstwa, z takim jednak zastrzeżeniem, że prawo to i przepisy muszą umożliwiać pełną realizację celów, dla których prawa, przyznane zgodnie z ust. 3, zostały przewidziane.
5. Postanowienia ust. 3 i 4 niniejszego artykułu nie naruszają prawa żadnego Państwa-Strony, któremu zgodnie z art. 9 ust. 1 lit. (c) lub ust. 2 lit. (c) przysługuje prawo do sprawowania jurysdykcji, do zaproszenia Międzynarodowego Komitetu Czerwonego

Krzyża do porozumienia się z osobą, której zarzuca się popełnienie przestępstwa oraz do jej odwiedzin.

6. Jeżeli Państwo-Strona, zgodnie z niniejszym artykułem, zastosowało tymczasowy areszt wobec osoby, państwo takie informuje niezwłocznie, bezpośrednio lub za pośrednictwem Sekretarza Generalnego Narodów Zjednoczonych, Państwa-Strony, które ustanowiły swoją jurysdykcję, zgodnie z art. 9, ust. 1 i 2, oraz, jeśli uzna to za stosowne, inne zainteresowane Państwa-Strony, o fakcie aresztowania takiej osoby oraz o okolicznościach uzasadniających zatrzymanie. Państwo prowadzące działania przewidziane w ust. 1 niezwłocznie informuje odpowiednie Państwa-Strony o swych ustaleniach oraz o tym, czy zamierza wykonać swoją jurysdykcję.

Artykuł 11

1. Państwo-Strona, na terytorium którego przebywa podejrzany, w przypadkach, do których stosuje się art. 9, jeśli nie wydaje podejrzanego, zobowiązane jest, bez jakichkolwiek wyjątków oraz niezależnie od tego, czy przestępstwo zostało popełnione na jego terytorium, przekazać sprawę swym właściwym organom celem ścigania, w drodze procedur zgodnych z prawem tego Państwa. Wspomniane organy podejmują decyzję w taki sam sposób, jak w przypadku każdego innego poważnego przestępstwa, zgodnie z prawem tego Państwa.
2. Jeśli Państwo-Strona może zgodnie ze swym prawem wewnętrznym dokonać ekstradycji lub w inny sposób wydać swego obywatela tylko pod warunkiem, że zostanie on odesłany do tego państwa celem odbycia kary wymierzonej w wyniku procesu lub postępowania, w związku z którym złożono wniosek o ekstradycję lub wydanie, a państwo to oraz państwo wnioskujące o ekstradycję takiej osoby uzgadniają taki właśnie tryb postępowania oraz inne warunki, jakie uznają za stosowne, taka warunkowa ekstradycja lub wydanie jest wystarczające do uznania obowiązku, o którym mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, za wypełniony.

Artykuł 12

Osobie tymczasowo aresztowanej, lub w odniesieniu do której zastosowano inne środki lub prowadzi się postępowanie zgodnie z niniejszą Konwencją, gwarantuje się sprawiedliwe traktowanie, w tym korzystanie ze wszystkich uprawnień i gwarancji, zgodnie z prawem państwa, na którego terytorium osoba ta przebywa, jak również zgodnie z odpowiednimi przepisami prawa międzynarodowego w zakresie praw człowieka.

Artykuł 13

1. Przestępstwa określone w art. 2 uważa się za włączone jako podlegające ekstradycji, do wszystkich umów o ekstradycji, obowiązujących między dowolnymi Państwami-Stronami przed wejściem w życie niniejszej Konwencji. Państwa-Strony zobowiązują się do włączenia takich przestępstw jako przestępstw podlegających ekstradycji do wszystkich umów o ekstradycji, które będą pomiędzy nimi zawarte po wejściu Konwencji w życie.
2. Jeśli Państwo-Strona, które uzależnia ekstradycję od istnienia umowy, otrzyma wniosek o ekstradycję od innego Państwa-Strony, z którym nie zawarło umowy o ekstradycji, wezwane Państwo-Strona, może na mocy swojej własnej decyzji uznać niniejszą Konwencję za podstawę prawną ekstradycji w odniesieniu do przestępstw, o których mowa w art. 2. Ekstradycja podlega innym warunkom, przewidzianych przez prawo państwa wezwanego.
3. Państwa-Strony, które nie uzależniają ekstradycji od istnienia umowy, uznają między sobą przestępstwa określone w art. 2 za przestępstwa podlegające ekstradycji, z zastrzeżeniem warunków przewidzianych przez prawo państwa wezwanego.
4. W razie potrzeby, przestępstwa określone w art. 2, uważa się do celów ekstradycji pomiędzy Państwami-Stronami za popełnione nie tylko w miejscu ich dokonania, lecz także na terytoriach państw, które ustanowiły jurysdykcję zgodnie z art. 6 ust. 1 i 2.
5. Przepisy wszystkich umów i porozumień ekstradycyjnych pomiędzy Państwami – Stronami, dotyczące przestępstw, wymienionych w artykule 2, uważa się za zmienione w stosunkach pomiędzy Państwami-Stronami w zakresie, w jakim są one niezgodne z niniejszą Konwencją.

Artykuł 14

1. Państwa-Strony udzielają sobie wzajemnie jak najszerszej pomocy w związku ze ściganiem karnym, postępowaniem karnym lub ekstradycyjnym dotyczącym przestępstw, o których mowa w art. 2, w tym pomocy w uzyskaniu posiadanych przez te państwa dowodów potrzebnych w związku z takim postępowaniem.
2. Państwa-Strony wypełniają swoje obowiązki, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, zgodnie z wszelkimi umowami i porozumieniami o wzajemnej pomocy prawnej, jakie obowiązują w stosunkach pomiędzy nimi. W wypadku braku takiej umowy lub

porozumienia, Państwa-Strony udzielają sobie wzajemnie pomocy prawnej zgodnie ze swym prawem krajowym.

Artykuł 15

Żadnego z przestępstw, o których mowa w art. 2, nie można uważać, w związku z ekstradycją lub wzajemną pomocą prawną, za przestępstwo polityczne lub za przestępstwo związane z przestępstwem politycznym, lub za przestępstwo popełnione z pobudek politycznych. Dlatego wniosek o ekstradycję lub wzajemną pomoc prawną dotyczący takiego przestępstwa nie może być odrzucony wyłącznie z tego powodu, że dotyczy on przestępstwa politycznego, przestępstwa związanego z przestępstwem politycznym lub przestępstwa popełnionego z pobudek politycznych.

Artykuł 16

Żadne z postanowień niniejszej Konwencji nie może być interpretowane, jako nakładające obowiązek dokonania ekstradycji lub udzielenia wzajemnej pomocy prawnej, jeśli Państwo-Strona, do którego zwrócono się z wnioskiem, ma istotne powody, by uważać, że wniosek o ekstradycję za przestępstwo określone w art. 2, lub wniosek o udzielenie wzajemnej pomocy prawnej w odniesieniu do takiego przestępstwa został złożony w celu oskarżenia lub ukarania osoby ze względu na jej rasę, religię, narodowość, pochodzenie etniczne lub poglądy polityczne, lub że przychylenie się do wniosku pogorszyłoby sytuację takiej osoby ze względu na wymienione przyczyny.

Artykuł 17

1. Osobę zatrzymaną lub odbywającą karę na terytorium jednego Państwa-Strony można przekazać do innego Państwa-Strony, jeśli wnosi się o umożliwienie jej obecności w tym państwie dla celów identyfikacji, złożenia zeznań lub udzielenia innej pomocy w uzyskaniu dowodów w związku z dochodzeniem lub oskarżeniem za przestępstwa, o których mowa w niniejszej Konwencji, jeśli spełnione są następujące warunki:
 - (a) osoba ta dobrowolnie wyraża świadomą zgodę; oraz
 - (b) właściwe organy obu państw wyrażają na to zgodę, z zastrzeżeniem takich warunków, jakie państwa te uznają za odpowiednie.
2. Dla celów niniejszego artykułu:

- (a) państwo, do którego przekazuje się taką osobę, ma prawo i obowiązek zatrzymania jej w areszcie, chyba że państwo, przez które taka osoba jest przekazywana, zwróci się z wnioskiem o inne postępowanie lub udzieli zgody na inne postępowanie;
 - (b) państwo, do którego przekazuje się taką osobę, bezzwłocznie wykonuje swój obowiązek zapewnienia powrotu tej osoby do aresztu w państwie, z którego osoba ta została przekazana, zgodnie z dokonanymi wcześniej ustaleniami, lub zgodnie z innymi ustaleniami właściwych organów obu tych państw;
 - (c) państwo, do którego przekazuje się taką osobę, nie może wymagać od państwa, z którego osoba ta została przekazana, wszczęcia postępowania ekstradycyjnego celem doprowadzenia do powrotu takiej osoby;
 - (d) osobie przekazywanej zalicza się czas pozbawienia wolności w państwie, z którego osoba ta została przekazana, na poczet odbycia kary w państwie, do którego została przekazana.
3. Bez zgody Państwa-Strony, z którego taka osoba ma zostać przekazana, zgodnie z niniejszym artykułem, osoba taka, niezależnie od jej obywatelstwa, nie może być ścigana ani zatrzymana, ani nie można wobec niej zastosować żadnego innego ograniczenia wolności na terytorium państwa, do którego jest przekazywana, w związku z czynem lub skazaniem wcześniejszym, niż wyjazd takiej osoby z terytorium państwa, z którego zostaje przekazana.

Artykuł 18

1. Po konfiskacie lub innej formie przejęcia kontroli nad materiałem promieniotwórczym, urządzeniami lub obiektami jądrowymi, która nastąpiła w związku z popełnieniem przestępstwa określonego w art. 2, Państwo Strona, w której posiadaniu znajdują się wspomniane materiały, urządzenia lub obiekty, powinno:
 - (a) podjąć działania mające na celu zabezpieczenie materiału promieniotwórczego, urządzenia lub obiektu jądrowego;
 - (b) zapewnić przechowywanie materiału promieniotwórczego zgodnie ze stosownymi zasadami bezpieczeństwa Międzynarodowej Agencji Energii Atomowej; oraz
 - (c) stosować się do zaleceń w zakresie ochrony fizycznej oraz standardów bezpieczeństwa i ochrony radiologicznej publikowanych przez Międzynarodową Agencję Energii Atomowej.
2. Po zakończeniu realizacji procedur związanych z przestępstwem określonym w art. 2, lub wcześniej – jeśli takie będą wymogi prawa międzynarodowego, wszelkie materiały

promieniotwórcze, urządzenia lub obiekty jądrowe zostaną zwrócone, po konsultacjach (w szczególności dotyczących sposobu zwrotu i przechowywania) z zainteresowanymi Państwami-Stronami, Państwu-Stronie, które jest ich właścicielem, Państwu-Stronie, którego obywatelem lub mieszkańcem jest osoba fizyczna lub prawna będąca właścicielem wspomnianego materiału promieniotwórczego, urządzenia lub obiektu jądrowego, z którego terytorium zostały one skradzione lub w inny sposób bezprawnie uzyskane.

3. (1) Tam, gdzie zakazuje się Państwu-Stronie przepisami prawa wewnętrznego lub międzynarodowego, zwrotu lub przyjęcia takiego materiału promieniotwórczego, urządzenia lub obiektu jądrowego, lub tam, gdzie Państwa-Strony dokonają takich uzgodnień, zgodnie z ust. 3(2) niniejszego artykułu, Państwo Strona będące w posiadaniu takiego materiału promieniotwórczego, urządzeń lub obiektów jądrowych powinno realizować czynności określone w ust. 1 niniejszego artykułu; taki materiał promieniotwórczy, urządzenia lub obiekty jądrowe wykorzystane będą wyłącznie do celów pokojowych.
3. (2) Tam, gdzie posiadanie takiego materiału promieniotwórczego, urządzeń lub obiektów jądrowych jest niezgodne z prawem Państwa-Strony, państwo to zapewni ich możliwie najszybsze przekazanie państwu, w którym ich posiadanie jest dopuszczalne, i które zapewni zabezpieczenia zgodne z wymogami określonymi w ust. 1 niniejszego artykułu w drodze konsultacji z tym państwem, celem uczynienia ich nieszkodliwymi; taki materiał promieniotwórczy, urządzenia lub obiekty jądrowe wykorzystane będą wyłącznie dla celów pokojowych.
4. Jeśli taki materiał promieniotwórczy, urządzenia lub obiekty jądrowe, określone w ust. 1 i 2 niniejszego artykułu, nie należą do żadnego z Państw-Stron, lub do obywateli lub rezydenta Państwa-Strony, ani nie zostały skradzione lub w inny bezprawny sposób uzyskane z terytorium Państwa-Strony, lub jeśli żadne państwo nie wyraża woli odebrania ich, zgodnie z ust. 3 niniejszego artykułu, podjęta zostanie odrębna decyzja dotycząca dysponowania nimi, zgodnie z ust. 3(2) niniejszego artykułu, po konsultacjach pomiędzy zainteresowanymi państwami oraz wszystkimi właściwymi organizacjami międzynarodowymi.
5. Dla celów ust. 1, 2, 3 i 4 niniejszego artykułu, Państwo-Strona będąca w posiadaniu takiego materiału promieniotwórczego, urządzenia lub obiektu jądrowego, może wystąpić o pomoc lub współpracę ze strony innych Państw-Stron, w szczególności zainteresowanych Państw-Stron oraz wszystkich właściwych organizacji

międzynarodowych, w szczególności Międzynarodowej Agencji Energii Atomowej. Zachęca się Państwa-Strony oraz właściwe organizacje międzynarodowe do udzielania pomocy w największym możliwym zakresie zgodnie z niniejszym ustępem.

6. Państwa-Strony dysponujące lub zatrzymujące taki materiał promieniotwórczy, urządzenie lub obiekt jądrowy, zgodnie z niniejszym artykułem, poinformują Dyrektora Generalnego Międzynarodowej Agencji Energii Atomowej o sposobie zadysponowania lub zatrzymania takiego materiału promieniotwórczego, urządzenia lub obiektu jądrowego. Dyrektor Generalny Międzynarodowej Agencji Energii Atomowej przekaze tę informację innym Państwom-Stronom.
7. W przypadku jakiegokolwiek rozprzestrzenienia w związku z przestępstwem określonym w art. 2, żadne z postanowień niniejszego artykułu nie wpłynie w jakikolwiek sposób na zasady prawa międzynarodowego w zakresie odpowiedzialności za szkodę jądrową, lub inne zasady prawa międzynarodowego.

Artykuł 19

Państwo-Strona, w którym domniemany sprawca przestępstwa jest ścigany sędawnie, ma obowiązek, zgodnie ze swoim prawem wewnętrznym lub stosownymi procedurami, poinformować o ostatecznym wyniku postępowania Sekretarza Generalnego Narodów Zjednoczonych, który z kolei przekazuje te informacje innym Państwom-Stronom.

Artykuł 20

Państwa-Strony przeprowadzą ze sobą konsultacje bezpośrednio lub poprzez Sekretarza Generalnego Narodów Zjednoczonych, przy pomocy organizacji międzynarodowych, jeśli okaże się to konieczne, celem zapewnienia skutecznego wdrożenia niniejszej Konwencji.

Artykuł 21

Państwa-Strony wykonują swe zobowiązania wynikające z niniejszej Konwencji w sposób zgodny z zasadami suwerennej równości i integralności terytorialnej państw oraz zasadą nieingerencji w sprawy wewnętrzne innych państw.

Artykuł 22

Żadne z postanowień niniejszej Konwencji nie uprawnia żadnego Państwa-Strony do sprawowania na terytorium innego Państwa-Strony jurysdykcji i wykonywania funkcji

zastrzeżonych prawem wewnętrznym tego drugiego Państwa-Strony wyłącznie dla jego własnych organów.

Artykuł 23

1. Jeśli sporu między dwoma lub większą liczbą Państw-Stron dotyczącego wykładni lub stosowania niniejszej Konwencji nie można w rozsądnym czasie rozstrzygnąć w drodze negocjacji, sprawę poddaje się na wniosek jednego z tych państw arbitrażowi. Gdy w ciągu sześciu miesięcy od daty złożenia wniosku o arbitraż strony nie mogą uzgodnić organizacji arbitrażu, każda ze stron może przekazać spór do Międzynarodowego Trybunału Sprawiedliwości, poprzez złożenie wniosku zgodnie ze Statutem Trybunału.
2. W chwili składania podpisu, ratyfikacji, przyjęcia lub zatwierdzenia niniejszej Konwencji, albo w chwili przystąpienia do Konwencji, każde państwo może zadeklarować, że nie uważa się za związane postanowieniem ust. 1 niniejszego artykułu. Inne Państwa-Strony nie są związane ust. 1 w odniesieniu do Państwa-Strony, które poczyniło takie zastrzeżenie.
3. Każde państwo, które wniosło zastrzeżenie zgodnie z ust. 2 niniejszego artykułu, może je w dowolnym czasie wycofać poprzez powiadomienie o tym Sekretarza Generalnego Narodów Zjednoczonych.

Artykuł 24

1. Niniejsza Konwencja jest otwarta do podpisu dla wszystkich państw od dnia 14 września 2005 r. do dnia 31 grudnia 2006 r. w siedzibie Narodów Zjednoczonych w Nowym Jorku.
2. Niniejsza Konwencja podlega ratyfikacji, przyjęciu lub zatwierdzeniu. Dokumenty ratyfikacyjne, przyjęcia lub zatwierdzenia składa się u Sekretarza Generalnego Narodów Zjednoczonych.
3. Niniejsza Konwencja jest otwarta do przystąpienia dla wszystkich państw. Dokumenty przystąpienia składa się u Sekretarza Generalnego Narodów Zjednoczonych.

Artykuł 25

1. Niniejsza Konwencja wchodzi w życie trzydziestego dnia od daty złożenia Sekretarzowi Generalnemu Narodów Zjednoczonych dwudziestego drugiego dokumentu ratyfikacyjnego, przyjęcia, zatwierdzenia lub przystąpienia.
2. Dla każdego państwa ratyfikującego, przyjmującego, zatwierdzającego lub przystępującego do niniejszej Konwencji, po złożeniu dwudziestego drugiego dokumentu

ratyfikacji, przyjęcia, zatwierdzenia lub przystąpienia, Konwencja wchodzi w życie trzydziestego dnia od daty złożenia przez takie państwo jego dokumentu ratyfikacyjnego, przyjęcia, zatwierdzenia lub przystąpienia.

Artykuł 26

1. Państwo-Strona może przedstawić propozycję poprawki do niniejszej Konwencji. Proponowana poprawka przedstawiona zostanie depozytariuszowi, który przekaże ją niezwłocznie wszystkim Państwom-Stronom.
2. Jeśli większość Państw-Stron zwróci się do depozytariusza o zwołanie konferencji celem rozpatrzenia zaproponowanych poprawek, depozytariusz zaprosi wszystkie Państwa-Strony do udziału w takiej konferencji, której termin wyznaczony zostanie nie wcześniej, niż trzy miesiące od daty wystosowania zaproszeń.
3. Uczestnicy konferencji podejmą wszelkie działania w celu przyjęcia zaproponowanych poprawek jednomyślnie. Gdyby nie było to możliwe, poprawki przyjęte zostaną większością dwóch trzecich głosów wszystkich Państw-Stron. Wszelkie poprawki przyjęte podczas konferencji będą niezwłocznie przekazane przez depozytariusza wszystkim Państwom-Stronom.
4. Poprawka przyjęta zgodnie z ust. 3 niniejszego artykułu wejdzie w życie wobec każdego Państwa-Strony, które złoży swój dokument ratyfikacyjny, przyjęcia, zatwierdzenia lub przystąpienia do poprawki, trzydziestego dnia od daty złożenia, przez dwie trzecie Państw-Stron odpowiednich dokumentów. Następnie wspomniana poprawka wejdzie w życie dla każdego Państwa-Strony trzydziestego dnia od daty złożenia przez to państwo odpowiednich dokumentów.

Artykuł 27

1. Każde Państwo-Strona może wypowiedzieć niniejszą Konwencję w drodze pisemnego powiadomienia Sekretarza Generalnego Narodów Zjednoczonych.
2. Wypowiedzenie wchodzi w życie z upływem roku od dnia, w którym Sekretarz Generalny Narodów Zjednoczonych otrzymał takie powiadomienie.

Artykuł 28

Oryginał niniejszej Konwencji, której teksty w językach arabskim, chińskim, angielskim, francuskim, rosyjskim i hiszpańskim są równie autentyczne, składa się u Sekretarza

Generalnego Narodów Zjednoczonych, który wysyła jej uwierzytelnione odpisy wszystkim państwom.

W dowód czego, niżej podpisani, należycie upoważnieni do tego przez Rządy swoich państw, podpisali niniejszą Konwencję otwartą do podpisu w Nowym Jorku dnia 14 września 2005 r.

Niniejszym poświadczam, że powyższy tekst jest uwierzytelnionym odpisem Międzynarodowej konwencji w sprawie zwalczania aktów terroryzmu jądrowego, przyjętej przez Zgromadzenie Ogólne Narodów Zjednoczonych dnia 13 kwietnia 2005 r., której oryginał jest zdeponowany u Sekretarza Generalnego Narodów Zjednoczonych.

*w. z. Sekretarza Generalnego
Zastępcą Sekretarza Generalnego
do Spraw Prawnych*

(-) Ralph Zacklin

*Organizacja Narodów Zjednoczonych
Nowy Jork, 26 maja 2005r.*

Za zgodność tłumaczenia z oryginałem w języku angielskim:

Deklaracje i Zastrzeżenia

(Jeśli nie wskazano inaczej, deklaracje i zastrzeżenia zostały złożone przy ratyfikacji, przyjęciu, zatwierdzeniu lub przystąpieniu.)

Argentyna

Zastrzeżenie złożone przy podpisaniu:

„Zgodnie z artykułem 23 ustęp 2, Republika Argentyńska deklaruje, że nie uważa się za związaną postanowieniami ustępu 1 artykułu 23 i, w konsekwencji, nie uznaje przymusowego arbitrażu ani przymusowej jurysdykcji Międzynarodowego Trybunału Sprawiedliwości.”

Azerbejdżan

Zastrzeżenie złożone przy podpisaniu, potwierdzone przy ratyfikacji:

„Zgodnie z artykułem 23 ustęp 1, Republika Azerbejdżanu deklaruje, że nie uważa się za związaną postanowieniami ustępu 1 artykułu 23 Konwencji.”

Deklaracja złożona przy podpisaniu, potwierdzona przy ratyfikacji:

„Republika Azerbejdżanu deklaruje, że nie będzie w stanie zapewnić stosowania postanowień Konwencji na swoich terytoriach okupowanych przez Republikę Armenii, aż do chwili, gdy terytoria te zostaną wyzwolone spod okupacji.”

Bangladesz

Zastrzeżenie:

„Zgodnie z artykułem 23 ustęp 2 Konwencji Ludowa Republika Bangladeszu nie uważa się za związaną postanowieniami artykułu 23 ustęp 1 Konwencji.”

Egipt

Zastrzeżenie złożone przy podpisaniu:

1. Arabska Republika Egiptu deklaruje związaną się artykułem 4 Konwencji pod warunkiem, że siły zbrojne Państwa nie będą łamać reguł i zasad prawa międzynarodowego w wykonywaniu swoich obowiązków, stosownie do tego artykułu, jak również pod warunkiem, że ten artykuł nie będzie interpretowany jako wyłączający działania sił zbrojnych w trakcie konfliktu zbrojnego z zakresu zastosowania tej Konwencji, na tej podstawie, że działania Państw – w pewnych okolicznościach prawnych – nie będą uważane za działania terrorystyczne.

2. Arabska Republika Egiptu deklaruje, że nie uważa się za związaną przepisem ustępu 1 artykułu 23.

Salwador

Zastrzeżenia:

Odnosząc się do artykułu 13 niniejszej Konwencji, Rząd Republiki Salwadoru nie uważa się za związany treścią tego artykułu, ponieważ nie uważa Konwencji za podstawę prawną współpracy w sprawach ekstradycyjnych. Podobnie, odnosząc się do artykułu 23 Konwencji, Rząd Republiki Salwadoru nie uważa się za związany postanowieniem ustępu 1 tego artykułu, ponieważ nie uznaje on przymusowej jurysdykcji Międzynarodowego Trybunału Sprawiedliwości.

Indie

Zastrzeżenie:

„Indie nie uważają się za związane postanowieniami ustępu 1 Artykułu 23.”

Katar

Przy podpisaniu:

Zastrzeżenie :

„... z zastrzeżeniem postanowień ustępu (1) artykułu 23 Konwencji.”

Republika Mołdowy

Przy ratyfikacji

Deklaracja:

„Dopóki nie zostanie w całości przywrócona integralność terytorialna Republiki Mołdowy, postanowienia Konwencji będą stosowane tylko na terytorium, nad którym władze Republiki Mołdowy sprawują efektywną kontrolę.”

Federacja Rosyjska

Deklaracja:

Federacja Rosyjska zajmuje stanowisko, zgodnie z którym postanowienia artykułu 16 Konwencji powinny być implementowane w sposób, który zapewni nieuchronność odpowiedzialności za popełnienie przestępstw, których dotyczy Konwencja, bez uszczerbku dla efektywności współpracy międzynarodowej w sprawach ekstradycji i pomocy prawnej.

Arabia Saudyjska

Zastrzeżenie:

Królestwo oświadcza niniejszym, że nie uważa się za związane artykułem 23 ustęp 1 Konwencji.

Turcja

Przy podpisaniu:

Deklaracja:

„W rozumieniu Republiki Tureckiej termin międzynarodowego prawa humanitarnego w artykule 4(2) Międzynarodowej konwencji w sprawie zwalczania aktów terroryzmu jądrowego, odnosi się do aktów prawnych, których stroną jest już Republika Turecka. Ten artykuł nie powinien być interpretowany jako nadający odmienny status siłom zbrojnym i grupom innym niż siły zbrojne państwa aniżeli wynika to z obecnej interpretacji i praktyki prawa międzynarodowego, i przez to tworzący nowe zobowiązania dla Republiki Tureckiej.”

Zastrzeżenie:

„Stosownie do Artykułu 23 (2) Konwencji, Rząd Republiki Tureckiej deklaruje, że nie uważa się za związany artykułem 23(1) Konwencji.”

Zjednoczone Emiraty Arabskie

Zastrzeżenie

„...Zjednoczone Emiraty Arabskie, po rozpatrzeniu tekstu wspomnianej Konwencji i zaakceptowaniu jej treści, formalnie deklarują swoje przystąpienie do Konwencji, z zastrzeżeniem dotyczącym artykułu 23 ustęp 1, w odniesieniu do arbitrażu. Zjednoczone Emiraty Arabskie nie uważają się więc za związane artykułem 23 ustęp 1 Konwencji.”

Uzbekistan

Deklaracja:

„Artykuł 16 Konwencji:

Republika Uzbekistanu przyjmuje, że postanowienia artykułu 16 Konwencji powinny być stosowane w sposób zapewniający nieuchronność odpowiedzialności za przestępstwa objęte

zakresem Konwencji, bez uszczerbku dla współpracy międzynarodowej w zakresie ekstradycji i pomocy prawnej;

Artykuł 23 ustęp 2 Konwencji:

Republika Uzbekistanu deklaruje, że nie uważa się za związaną postanowieniami artykułu 23 ustęp 1 Konwencji.”.

Za zgodność tłumaczenia z oryginałem w języku angielskim:

International Convention for the Suppression of Acts of Nuclear Terrorism

The States Parties to this Convention,

Having in mind the purposes and principles of the Charter of the United Nations concerning the maintenance of international peace and security and the promotion of good-neighbourliness and friendly relations and cooperation among States,

Recalling the Declaration on the Occasion of the Fiftieth Anniversary of the United Nations of 24 October 1995,

Recognizing the right of all States to develop and apply nuclear energy for peaceful purposes and their legitimate interests in the potential benefits to be derived from the peaceful application of nuclear energy,

Bearing in mind the Convention on the Physical Protection of Nuclear Material of 1980,

Deeply concerned about the worldwide escalation of acts of terrorism in all its forms and manifestations,

Recalling the Declaration on Measures to Eliminate International Terrorism annexed to General Assembly resolution 49/60 of 9 December 1994, in which, inter alia, the States Members of the United Nations solemnly reaffirm their unequivocal condemnation of all acts, methods and practices of terrorism as criminal and unjustifiable, wherever and by whomever committed, including those which jeopardize the friendly relations among States and peoples and threaten the territorial integrity and security of States,

Noting that the Declaration also encouraged States to review urgently the scope of the existing international legal provisions on the prevention, repression and elimination of terrorism in all its forms and manifestations, with the aim of ensuring that there is a comprehensive legal framework covering all aspects of the matter,

Recalling General Assembly resolution 51/210 of 17 December 1996 and the Declaration to Supplement the 1994 Declaration on Measures to Eliminate International Terrorism annexed thereto,

Recalling also that, pursuant to General Assembly resolution 51/210, an ad hoc committee was established to elaborate, inter alia, an international convention for the suppression of acts of nuclear terrorism to supplement related existing international instruments,

Noting that acts of nuclear terrorism may result in the gravest consequences and may pose a threat to international peace and security,

Noting also that existing multilateral legal provisions do not adequately address those attacks,

Being convinced of the urgent need to enhance international cooperation between States in devising and adopting effective and practical measures for the prevention of such acts of terrorism and for the prosecution and punishment of their perpetrators,

Noting that the activities of military forces of States are governed by rules of international law outside of the framework of this Convention and that the exclusion of certain actions from the coverage of this Convention does not condone or make lawful otherwise unlawful acts, or preclude prosecution under other laws,

Have agreed as follows:

Article 1

For the purposes of this Convention:

1. “Radioactive material” means nuclear material and other radioactive substances which contain nuclides which undergo spontaneous disintegration (a process accompanied by emission of one or more types of ionizing radiation, such as alpha-, beta-, neutron particles and gamma rays) and which may, owing to their radiological or fissile properties, cause death, serious bodily injury or substantial damage to property or to the environment.

2. “Nuclear material” means plutonium, except that with isotopic concentration exceeding 80 per cent in plutonium-238; uranium-233; uranium enriched in the isotope 235 or 233; uranium containing the mixture of isotopes as occurring in nature other than in the form of ore or ore residue; or any material containing one or more of the foregoing;

Whereby “uranium enriched in the isotope 235 or 233” means uranium containing the isotope 235 or 233 or both in an amount such that the abundance ratio of the sum of these isotopes to the isotope 238 is greater than the ratio of the isotope 235 to the isotope 238 occurring in nature.

3. “Nuclear facility” means:

(a) Any nuclear reactor, including reactors installed on vessels, vehicles, aircraft or space objects for use as an energy source in order to propel such vessels, vehicles, aircraft or space objects or for any other purpose;

(b) Any plant or conveyance being used for the production, storage, processing or transport of radioactive material.

4. “Device” means:

(a) Any nuclear explosive device; or

(b) Any radioactive material dispersal or radiation-emitting device which may, owing to its radiological properties, cause death, serious bodily injury or substantial damage to property or to the environment.

5. “State or government facility” includes any permanent or temporary facility or conveyance that is used or occupied by representatives of a State, members of a Government, the legislature or the judiciary or by officials or employees of a State or any other public authority or entity or by employees or officials of an intergovernmental organization in connection with their official duties.

6. “Military forces of a State” means the armed forces of a State which are organized, trained and equipped under its internal law for the primary purpose of national defence or security and persons acting in support of those armed forces who are under their formal command, control and responsibility.

Article 2

1. Any person commits an offence within the meaning of this Convention if that person unlawfully and intentionally:

(a) Possesses radioactive material or makes or possesses a device:

(i) With the intent to cause death or serious bodily injury; or

(ii) With the intent to cause substantial damage to property or to the environment;

(b) Uses in any way radioactive material or a device, or uses or damages a nuclear facility in a manner which releases or risks the release of radioactive material:

(i) With the intent to cause death or serious bodily injury; or

(ii) With the intent to cause substantial damage to property or to the environment; or

(iii) With the intent to compel a natural or legal person, an international organization or a State to do or refrain from doing an act.

2. Any person also commits an offence if that person:

(a) Threatens, under circumstances which indicate the credibility of the threat, to commit an offence as set forth in paragraph 1 (b) of the present article; or

(b) Demands unlawfully and intentionally radioactive material, a device or a nuclear facility by threat, under circumstances which indicate the credibility of the threat, or by use of force.

3. Any person also commits an offence if that person attempts to commit an offence as set forth in paragraph 1 of the present article.

4. Any person also commits an offence if that person:

(a) Participates as an accomplice in an offence as set forth in paragraph 1, 2 or 3 of the present article; or

(b) Organizes or directs others to commit an offence as set forth in paragraph 1, 2 or 3 of the present article; or

(c) In any other way contributes to the commission of one or more offences as set forth in paragraph 1, 2 or 3 of the present article by a group of persons acting with a common purpose; such contribution shall be intentional and either be made with the aim of furthering the general criminal activity or purpose of the group or be made in the knowledge of the intention of the group to commit the offence or offences concerned.

Article 3

This Convention shall not apply where the offence is committed within a single State, the alleged offender and the victims are nationals of that State, the alleged offender is found in the territory of that State and no other State has a basis under article 9, paragraph 1 or 2, to exercise jurisdiction, except that the provisions of articles 7, 12, 14, 15, 16 and 17 shall, as appropriate, apply in those cases.

Article 4

1. Nothing in this Convention shall affect other rights, obligations and responsibilities of States and individuals under international law, in particular the purposes and principles of the Charter of the United Nations and international humanitarian law.

2. The activities of armed forces during an armed conflict, as those terms are understood under international humanitarian law, which are governed by that law are not governed by this Convention, and the activities undertaken by military forces of a State in the exercise of their official duties, inasmuch as they are governed by other rules of international law, are not governed by this Convention.

3. The provisions of paragraph 2 of the present article shall not be interpreted as condoning or making lawful otherwise unlawful acts, or precluding prosecution under other laws.

4. This Convention does not address, nor can it be interpreted as addressing, in any way, the issue of the legality of the use or threat of use of nuclear weapons by States.

Article 5

Each State Party shall adopt such measures as may be necessary:

- (a) To establish as criminal offences under its national law the offences set forth in article 2;
- (b) To make those offences punishable by appropriate penalties which take into account the grave nature of these offences.

Article 6

Each State Party shall adopt such measures as may be necessary, including, where appropriate, domestic legislation, to ensure that criminal acts within the scope of this Convention, in particular where they are intended or calculated to provoke a state of terror in the general public or in a group of persons or particular persons, are under no circumstances justifiable by considerations of a political, philosophical, ideological, racial, ethnic, religious or other similar nature and are punished by penalties consistent with their grave nature.

Article 7

1. States Parties shall cooperate by:

(a) Taking all practicable measures, including, if necessary, adapting their national law, to prevent and counter preparations in their respective territories for the commission within or outside their territories of the offences set forth in article 2, including measures to prohibit in their territories illegal activities of persons, groups and organizations that encourage, instigate, organize, knowingly finance or knowingly provide technical assistance or information or engage in the perpetration of those offences;

(b) Exchanging accurate and verified information in accordance with their national law and in the manner and subject to the conditions specified herein, and coordinating administrative and other measures taken as appropriate to detect, prevent, suppress and investigate the offences set forth in article 2 and also in order to institute criminal proceedings against persons alleged to have committed those crimes. In particular, a State Party shall take appropriate measures in order to inform without delay the other States referred to in article 9 in respect of the commission of the offences set forth in article 2 as well as preparations to commit such offences about which it has learned, and also to inform, where appropriate, international organizations.

2. States Parties shall take appropriate measures consistent with their national law to protect the confidentiality of any information which they receive in confidence by virtue of the provisions of this Convention from

another State Party or through participation in an activity carried out for the implementation of this Convention. If States Parties provide information to international organizations in confidence, steps shall be taken to ensure that the confidentiality of such information is protected.

3. States Parties shall not be required by this Convention to provide any information which they are not permitted to communicate pursuant to national law or which would jeopardize the security of the State concerned or the physical protection of nuclear material.

4. States Parties shall inform the Secretary-General of the United Nations of their competent authorities and liaison points responsible for sending and receiving the information referred to in the present article. The Secretary-General of the United Nations shall communicate such information regarding competent authorities and liaison points to all States Parties and the International Atomic Energy Agency. Such authorities and liaison points must be accessible on a continuous basis.

Article 8

For purposes of preventing offences under this Convention, States Parties shall make every effort to adopt appropriate measures to ensure the protection of radioactive material, taking into account relevant recommendations and functions of the International Atomic Energy Agency.

Article 9

1. Each State Party shall take such measures as may be necessary to establish its jurisdiction over the offences set forth in article 2 when:

(a) The offence is committed in the territory of that State; or

(b) The offence is committed on board a vessel flying the flag of that State or an aircraft which is registered under the laws of that State at the time the offence is committed; or

(c) The offence is committed by a national of that State.

2. A State Party may also establish its jurisdiction over any such offence when:

(a) The offence is committed against a national of that State; or

(b) The offence is committed against a State or government facility of that State abroad, including an embassy or other diplomatic or consular premises of that State; or

(c) The offence is committed by a stateless person who has his or her habitual residence in the territory of that State; or

(d) The offence is committed in an attempt to compel that State to do or abstain from doing any act; or

(e) The offence is committed on board an aircraft which is operated by the Government of that State.

3. Upon ratifying, accepting, approving or acceding to this Convention, each State Party shall notify the Secretary-General of the United Nations of the jurisdiction it has established under its national law in accordance with paragraph 2 of the present article. Should any change take place, the State Party concerned shall immediately notify the Secretary-General.

4. Each State Party shall likewise take such measures as may be necessary to establish its jurisdiction over the offences set forth in article 2 in cases where the alleged offender is present in its territory and it does not extradite that person to any of the States Parties which have established their jurisdiction in accordance with paragraph 1 or 2 of the present article.

5. This Convention does not exclude the exercise of any criminal jurisdiction established by a State Party in accordance with its national law.

Article 10

1. Upon receiving information that an offence set forth in article 2 has been committed or is being committed in the territory of a State Party or that a person who has committed or who is alleged to have committed such an offence may be present in its territory, the State Party concerned shall take such measures as may be necessary under its national law to investigate the facts contained in the information.

2. Upon being satisfied that the circumstances so warrant, the State Party in whose territory the offender or alleged offender is present shall take the appropriate measures under its national law so as to ensure that person's presence for the purpose of prosecution or extradition.

3. Any person regarding whom the measures referred to in paragraph 2 of the present article are being taken shall be entitled:

(a) To communicate without delay with the nearest appropriate representative of the State of which that person is a national or which is otherwise entitled to protect that person's rights or, if that person is a stateless person, the State in the territory of which that person habitually resides;

(b) To be visited by a representative of that State;

(c) To be informed of that person's rights under subparagraphs (a) and (b).

4. The rights referred to in paragraph 3 of the present article shall be exercised in conformity with the laws and regulations of the State in the territory of which the offender or alleged offender is present, subject to the

provision that the said laws and regulations must enable full effect to be given to the purposes for which the rights accorded under paragraph 3 are intended.

5. The provisions of paragraphs 3 and 4 of the present article shall be without prejudice to the right of any State Party having a claim to jurisdiction in accordance with article 9, paragraph 1 (c) or 2 (c), to invite the International Committee of the Red Cross to communicate with and visit the alleged offender.

6. When a State Party, pursuant to the present article, has taken a person into custody, it shall immediately notify, directly or through the Secretary-General of the United Nations, the States Parties which have established jurisdiction in accordance with article 9, paragraphs 1 and 2, and, if it considers it advisable, any other interested States Parties, of the fact that that person is in custody and of the circumstances which warrant that person's detention. The State which makes the investigation contemplated in paragraph 1 of the present article shall promptly inform the said States Parties of its findings and shall indicate whether it intends to exercise jurisdiction.

Article 11

1. The State Party in the territory of which the alleged offender is present shall, in cases to which article 9 applies, if it does not extradite that person, be obliged, without exception whatsoever and whether or not the offence was committed in its territory, to submit the case without undue delay to its competent authorities for the purpose of prosecution, through proceedings in accordance with the laws of that State. Those authorities shall take their decision in the same manner as in the case of any other offence of a grave nature under the law of that State.

2. Whenever a State Party is permitted under its national law to extradite or otherwise surrender one of its nationals only upon the condition that the person will be returned to that State to serve the sentence imposed as a result of the trial or proceeding for which the extradition or surrender of the person was sought, and this State and the State seeking the extradition of the person agree with this option and other terms they may deem appropriate, such a conditional extradition or surrender shall be sufficient to discharge the obligation set forth in paragraph 1 of the present article.

Article 12

Any person who is taken into custody or regarding whom any other measures are taken or proceedings are carried out pursuant to this Convention shall be guaranteed fair treatment, including enjoyment of all rights and guarantees in conformity with the law of the State in the territory of which that

person is present and applicable provisions of international law, including international law of human rights.

Article 13

1. The offences set forth in article 2 shall be deemed to be included as extraditable offences in any extradition treaty existing between any of the States Parties before the entry into force of this Convention. States Parties undertake to include such offences as extraditable offences in every extradition treaty to be subsequently concluded between them.

2. When a State Party which makes extradition conditional on the existence of a treaty receives a request for extradition from another State Party with which it has no extradition treaty, the requested State Party may, at its option, consider this Convention as a legal basis for extradition in respect of the offences set forth in article 2. Extradition shall be subject to the other conditions provided by the law of the requested State.

3. States Parties which do not make extradition conditional on the existence of a treaty shall recognize the offences set forth in article 2 as extraditable offences between themselves, subject to the conditions provided by the law of the requested State.

4. If necessary, the offences set forth in article 2 shall be treated, for the purposes of extradition between States Parties, as if they had been committed not only in the place in which they occurred but also in the territory of the States that have established jurisdiction in accordance with article 9, paragraphs 1 and 2.

5. The provisions of all extradition treaties and arrangements between States Parties with regard to offences set forth in article 2 shall be deemed to be modified as between States Parties to the extent that they are incompatible with this Convention.

Article 14

1. States Parties shall afford one another the greatest measure of assistance in connection with investigations or criminal or extradition proceedings brought in respect of the offences set forth in article 2, including assistance in obtaining evidence at their disposal necessary for the proceedings.

2. States Parties shall carry out their obligations under paragraph 1 of the present article in conformity with any treaties or other arrangements on mutual legal assistance that may exist between them. In the absence of such treaties or arrangements, States Parties shall afford one another assistance in accordance with their national law.

Article 15

None of the offences set forth in article 2 shall be regarded, for the purposes of extradition or mutual legal assistance, as a political offence or as an offence connected with a political offence or as an offence inspired by political motives. Accordingly, a request for extradition or for mutual legal assistance based on such an offence may not be refused on the sole ground that it concerns a political offence or an offence connected with a political offence or an offence inspired by political motives.

Article 16

Nothing in this Convention shall be interpreted as imposing an obligation to extradite or to afford mutual legal assistance if the requested State Party has substantial grounds for believing that the request for extradition for offences set forth in article 2 or for mutual legal assistance with respect to such offences has been made for the purpose of prosecuting or punishing a person on account of that person's race, religion, nationality, ethnic origin or political opinion or that compliance with the request would cause prejudice to that person's position for any of these reasons.

Article 17

1. A person who is being detained or is serving a sentence in the territory of one State Party whose presence in another State Party is requested for purposes of testimony, identification or otherwise providing assistance in obtaining evidence for the investigation or prosecution of offences under this Convention may be transferred if the following conditions are met:

(a) The person freely gives his or her informed consent; and

(b) The competent authorities of both States agree, subject to such conditions as those States may deem appropriate.

2. For the purposes of the present article:

(a) The State to which the person is transferred shall have the authority and obligation to keep the person transferred in custody, unless otherwise requested or authorized by the State from which the person was transferred;

(b) The State to which the person is transferred shall without delay implement its obligation to return the person to the custody of the State from which the person was transferred as agreed beforehand, or as otherwise agreed, by the competent authorities of both States;

(c) The State to which the person is transferred shall not require the State from which the person was transferred to initiate extradition proceedings for the return of the person;

(d) The person transferred shall receive credit for service of the sentence being served in the State from which he or she was transferred for time spent in the custody of the State to which he or she was transferred.

3. Unless the State Party from which a person is to be transferred in accordance with the present article so agrees, that person, whatever his or her nationality, shall not be prosecuted or detained or subjected to any other restriction of his or her personal liberty in the territory of the State to which that person is transferred in respect of acts or convictions anterior to his or her departure from the territory of the State from which such person was transferred.

Article 18

1. Upon seizing or otherwise taking control of radioactive material, devices or nuclear facilities, following the commission of an offence set forth in article 2, the State Party in possession of such items shall:

(a) Take steps to render harmless the radioactive material, device or nuclear facility;

(b) Ensure that any nuclear material is held in accordance with applicable International Atomic Energy Agency safeguards; and

(c) Have regard to physical protection recommendations and health and safety standards published by the International Atomic Energy Agency.

2. Upon the completion of any proceedings connected with an offence set forth in article 2, or sooner if required by international law, any radioactive material, device or nuclear facility shall be returned, after consultations (in particular, regarding modalities of return and storage) with the States Parties concerned to the State Party to which it belongs, to the State Party of which the natural or legal person owning such radioactive material, device or facility is a national or resident, or to the State Party from whose territory it was stolen or otherwise unlawfully obtained.

3. (a) Where a State Party is prohibited by national or international law from returning or accepting such radioactive material, device or nuclear facility or where the States Parties concerned so agree, subject to paragraph 3 (b) of the present article, the State Party in possession of the radioactive material, devices or nuclear facilities shall continue to take the steps described in paragraph 1 of the present article; such radioactive material, devices or nuclear facilities shall be used only for peaceful purposes;

(b) Where it is not lawful for the State Party in possession of the radioactive material, devices or nuclear facilities to possess them, that State

shall ensure that they are placed as soon as possible in the possession of a State for which such possession is lawful and which, where appropriate, has provided assurances consistent with the requirements of paragraph 1 of the present article in consultation with that State, for the purpose of rendering it harmless; such radioactive material, devices or nuclear facilities shall be used only for peaceful purposes.

4. If the radioactive material, devices or nuclear facilities referred to in paragraphs 1 and 2 of the present article do not belong to any of the States Parties or to a national or resident of a State Party or was not stolen or otherwise unlawfully obtained from the territory of a State Party, or if no State is willing to receive such items pursuant to paragraph 3 of the present article, a separate decision concerning its disposition shall, subject to paragraph 3 (*b*) of the present article, be taken after consultations between the States concerned and any relevant international organizations.

5. For the purposes of paragraphs 1, 2, 3 and 4 of the present article, the State Party in possession of the radioactive material, device or nuclear facility may request the assistance and cooperation of other States Parties, in particular the States Parties concerned, and any relevant international organizations, in particular the International Atomic Energy Agency. States Parties and the relevant international organizations are encouraged to provide assistance pursuant to this paragraph to the maximum extent possible.

6. The States Parties involved in the disposition or retention of the radioactive material, device or nuclear facility pursuant to the present article shall inform the Director General of the International Atomic Energy Agency of the manner in which such an item was disposed of or retained. The Director General of the International Atomic Energy Agency shall transmit the information to the other States Parties.

7. In the event of any dissemination in connection with an offence set forth in article 2, nothing in the present article shall affect in any way the rules of international law governing liability for nuclear damage, or other rules of international law.

Article 19

The State Party where the alleged offender is prosecuted shall, in accordance with its national law or applicable procedures, communicate the final outcome of the proceedings to the Secretary-General of the United Nations, who shall transmit the information to the other States Parties.

Article 20

States Parties shall conduct consultations with one another directly or through the Secretary-General of the United Nations, with the assistance of

international organizations as necessary, to ensure effective implementation of this Convention.

Article 21

The States Parties shall carry out their obligations under this Convention in a manner consistent with the principles of sovereign equality and territorial integrity of States and that of non-intervention in the domestic affairs of other States.

Article 22

Nothing in this Convention entitles a State Party to undertake in the territory of another State Party the exercise of jurisdiction and performance of functions which are exclusively reserved for the authorities of that other State Party by its national law.

Article 23

1. Any dispute between two or more States Parties concerning the interpretation or application of this Convention which cannot be settled through negotiation within a reasonable time shall, at the request of one of them, be submitted to arbitration. If, within six months of the date of the request for arbitration, the parties are unable to agree on the organization of the arbitration, any one of those parties may refer the dispute to the International Court of Justice, by application, in conformity with the Statute of the Court.

2. Each State may, at the time of signature, ratification, acceptance or approval of this Convention or accession thereto, declare that it does not consider itself bound by paragraph 1 of the present article. The other States Parties shall not be bound by paragraph 1 with respect to any State Party which has made such a reservation.

3. Any State which has made a reservation in accordance with paragraph 2 of the present article may at any time withdraw that reservation by notification to the Secretary-General of the United Nations.

Article 24

1. This Convention shall be open for signature by all States from 14 September 2005 until 31 December 2006 at United Nations Headquarters in New York.

2. This Convention is subject to ratification, acceptance or approval. The instruments of ratification, acceptance or approval shall be deposited with the Secretary-General of the United Nations.

3. This Convention shall be open to accession by any State. The instruments of accession shall be deposited with the Secretary-General of the United Nations.

Article 25

1. This Convention shall enter into force on the thirtieth day following the date of the deposit of the twenty-second instrument of ratification, acceptance, approval or accession with the Secretary-General of the United Nations.

2. For each State ratifying, accepting, approving or acceding to the Convention after the deposit of the twenty-second instrument of ratification, acceptance, approval or accession, the Convention shall enter into force on the thirtieth day after deposit by such State of its instrument of ratification, acceptance, approval or accession.

Article 26

1. A State Party may propose an amendment to this Convention. The proposed amendment shall be submitted to the depositary, who circulates it immediately to all States Parties.

2. If the majority of the States Parties request the depositary to convene a conference to consider the proposed amendments, the depositary shall invite all States Parties to attend such a conference to begin no sooner than three months after the invitations are issued.

3. The conference shall make every effort to ensure amendments are adopted by consensus. Should this not be possible, amendments shall be adopted by a two-thirds majority of all States Parties. Any amendment adopted at the conference shall be promptly circulated by the depositary to all States Parties.

4. The amendment adopted pursuant to paragraph 3 of the present article shall enter into force for each State Party that deposits its instrument of ratification, acceptance, accession or approval of the amendment on the thirtieth day after the date on which two thirds of the States Parties have deposited their relevant instrument. Thereafter, the amendment shall enter into force for any State Party on the thirtieth day after the date on which that State deposits its relevant instrument.

Article 27

1. Any State Party may denounce this Convention by written notification to the Secretary-General of the United Nations.
2. Denunciation shall take effect one year following the date on which notification is received by the Secretary-General of the United Nations .

Article 28

The original of this Convention, of which the Arabic, Chinese, English, French, Russian and Spanish texts are equally authentic, shall be deposited with the Secretary-General of the United Nations, who shall send certified copies thereof to all States.

IN WITNESS WHEREOF, the undersigned, being duly authorized thereto by their respective Governments, have signed this Convention, opened for signature at United Nations Headquarters in New York on 14 September 2005.

I hereby certify that the foregoing text is a true copy of the International Convention for the Suppression of Acts of Nuclear Terrorism, adopted by the General Assembly of the United Nations on 13 April 2005, the original of which is deposited with the Secretary-General of the United Nations.

Je certifie que le texte qui précède est une copie conforme de la Convention internationale pour la répression des actes de terrorisme nucléaire, adoptée par l'Assemblée générale des Nations Unies le 13 avril 2005, et dont l'original se trouve déposé auprès du Secrétaire général des Nations Unies.

For the Secretary-General,
The Assistant Secretary-General
in charge
of the Office of Legal Affairs

Pour le Secrétaire général,
Le Sous-Secrétaire général
chargé
du Bureau des affaires juridiques

Ralph Zacklin

United Nations
New York, 26 May 2005

Organisation des Nations Unies
New York, le 26 mai 2005

Declarations and Reservations

(Unless otherwise indicated, the declarations and reservations were made upon ratification, acceptance, approval or accession.)

Argentina

Reservation made upon signature:

Pursuant to article 23, paragraph 2, the Republic of Argentina declares that it does not consider itself bound by paragraph 1 of article 23 and, as a consequence, does not recognize either the compulsory arbitration or the compulsory jurisdiction of the International Court of Justice.

Azerbaijan

Reservation made upon signature and confirmed upon ratification:

"In accordance with paragraph 1 of Article 23 the Republic of Azerbaijan declares that it does not consider itself bound by paragraph 1 of Article 23 of the Convention."

Declaration made upon signature and confirmed upon ratification:

"The Republic of Azerbaijan declares that it will be unable to guarantee compliance with the provisions of the Convention in its territories occupied by the Republic of Armenia until these territories are liberated from that occupation."

Bangladesh:

Reservation:

"Pursuant to Article 23, paragraph 2 of the Convention, [the] People's Republic of Bangladesh does not consider itself bound by the provisions of Article 23, paragraph 1 of the Convention."

Egypt

Reservation made upon signature:

1. The Arab Republic of Egypt declares its commitment to article 4 of the Convention provided that the armed forces of a State do not violate the rules and principles of international law in the exercise of their duties under that article, and also provided that the article is not interpreted as excluding the activities of armed forces during an armed conflict from the scope of application of this Convention on the grounds that the activities of States - under certain legal circumstances - are not considered terrorist activities.

2. The Arab Republic of Egypt declares that it does not consider itself bound by paragraph 1 of article 23 of the Convention.

El Salvador

Reservations:

With reference to article 13 of this Convention, the Government of the Republic of El Salvador does not consider itself bound by the provisions of this article because it does not consider the Convention to be a legal basis for cooperation in extradition matters. Similarly, with reference to article 23 of this Convention, the Government of the Republic of El Salvador does not consider itself bound by the provisions of paragraph 1 of this article because it does not recognize the compulsory jurisdiction of the International Court of Justice.

India

Reservation:

"India does not consider itself bound by the provision of Paragraph (1) of article 23."

Qatar

Upon signature:

Reservation :

"... with reservation on the provisions of paragraph (1) of article 23 of the Convention."

Republic of Moldova

Upon ratification

Declaration:

"Until the full re-establishment of the territorial integrity of the Republic of Moldova, the provisions of the Convention will be applied only on the territory controlled effectively by the authorities of the Republic of Moldova."

Russian Federation

Declaration:

The position of the Russian Federation is that the provisions of article 16 of the Convention should be implemented in such a way as to ensure the inevitability of responsibility for the commission of offences falling within the scope of the Convention, without detriment to the effectiveness of international cooperation on the questions of extradition and legal assistance.

Saudi Arabia

Reservation:

The Kingdom hereby declares that it does not consider itself bound by article 23, paragraph 1 of the Convention.

Turkey

Upon signature:

Declaration:

"It is the understanding of the Republic of Turkey that the term international humanitarian law in Article 4(2) of the International Convention for the Suppression of Acts of Nuclear Terrorism, refers to the legal instruments to which Turkey is already party to. The Article should not be interpreted as giving a different status to the armed forces and groups other than the armed forces of a state as currently understood and applied in international law and thereby creating new obligations for the Republic of Turkey."

Reservation:

"Pursuant to Article 23 (2) of the Convention, the Government of the Republic of Turkey declares that it does not consider itself bound by article 23(1) of the Convention.

United Arab Emirates:

Reservation:

“...the United Arab Emirates, having considered the text of the aforementioned Convention and approved the contents thereof, formally declares its accession to the Convention, subject to a reservation with regard to Article 23, paragraph 1 in respect of arbitration. The United Arab Emirates therefore does not consider itself bound by Article 23, paragraph 1 of the Convention.”.

Uzbekistan

Declaration:

“Article 16 of the Convention:

The Republic of Uzbekistan proceeds from the fact that the provisions of Article 16 of the Convention should be applied in such a way as to ensure the inevitability of responsibility for the crimes falling within the scope of the Convention, without prejudice to the effectiveness of international cooperation on extradition and legal assistance;

Paragraph 2 of Article 23 of the Convention:

The Republic of Uzbekistan declares that it does not consider itself bound by the provisions of paragraph 1 of article 23 of the Convention.”

**URZĄD
KOMITETU INTEGRACJI EUROPEJSKIEJ
SEKRETARZ**

**KOMITETU INTEGRACJI EUROPEJSKIEJ
SEKRETARZ STANU**

Mikołaj Dowgielewicz

Min MD/1715/09/DP/AM

Warszawa, dnia 16 lipca 2009 r.

Pan
Maciej Berek
Sekretarz Rady Ministrów

Opinia o zgodności z prawem Unii Europejskiej projektu ustawy o ratyfikacji Międzynarodowej Konwencji w sprawie zwalczania aktów terroryzmu jądrowego, przyjętej przez Zgromadzenie Ogólne Narodów Zjednoczonych dnia 13 kwietnia 2005 r., wyrażona na podstawie art. 9 pkt 3 w związku z art. 2 ust. 1 pkt 2 i ust. 2 pkt 2a ustawy z dnia 8 sierpnia 1996 r. o Komitecie Integracji Europejskiej (Dz. U. Nr 106, poz. 494, z późn. zm.) przez Sekretarza Komitetu Integracji Europejskiej Mikołaja Dowgielewicza

Szanowny Panie Ministrze,

W związku z przedłożonym projektem (pisma nr RM-10-95-09 oraz RM-111-129-09) pozwalam sobie wyrazić następującą opinię:

Projekt ustawy jest zgodny z prawem Unii Europejskiej.

Z poważaniem,

Z up. Sekretarza Komitetu Integracji Europejskiej
Maciej Szpanian
PODSZKRETARZ STANU
Maciej Szpanian

